

Yên Rồi Ngủ Ngon

AH Lê Văm Sâm

Tôi thích vẽ, bây giờ mắt kém không vẽ được. Tôi thích làm DVD các công trình xây cầu đường từ thiện của nhóm Ái Hữu Công Chánh Sài Gòn mà tôi là thành viên và những hình ảnh video tôi đi phiêu lưu ở VN. Bây giờ mang bệnh suy thận và cũng vừa mổ tim nên cũng không làm được gì. Chỉ còn viết lại vài mẩu chuyện ngắn trong khoảng thời gian tôi ở VN.

Các bạn đọc cho vui nghe, hoặc giả cùng tôi đi phiêu lưu.

Tôi đã nói tôi đi phiêu lưu thì chắc phải gặp vài trường hợp đúng tim.

Tôi có một người bạn ở tiểu bang Arizona cũng trong nhóm mtc ([morning tea club](#)). Cô tên H. Sa Mac ([tiểu bằng Arizona sa mạc rộng lớn nhất nước Mỹ, có lẽ cô lấy tên Sa Mạc là lý do này](#)). Cô khoảng nhỏ hơn tôi vài tuổi. Cô có chồng Mỹ và có mấy đứa con gái đều có gia đình. Quê của cô ở xã Tân Quới, tỉnh Vĩnh Long cách phà Cần Thơ khoảng vài cây số.

Cô thích thơ văn và vẽ. Cô làm thơ rất hay. Vào năm 2007, tôi 70 tuổi. Cô HSM ([H Sa Mạc](#)) mời tôi xuống Tân Quới chơi nhân dịp cô về thăm mẹ cô. Cô bảo tôi đi xe đò Saigon-Cần Thơ và nói với lơ xe cho tôi xuống ngã ba Tân Quới, xong gọi xe ôm khoảng 20 ngàn tiền xe, chạy đến nhà có cái mã đẹp nhất làng Tân Quới.

Theo như lời căn dặn của HSM, tôi mua vé xe Saigon - Cần Thơ lúc 5 giờ sáng, xe chạy đến ngã ba Tân Quới anh lơ xe gọi inh ỏi "[Bà con nào xuống Tân Quới thì chuẩn bị, xe sắp tới rồi](#)"

Tôi tưởng chỉ một mình tôi đi Tân Quới, té ra cũng có nhiều người xuống đây.

Tôi định ghé thăm HSM mà tôi chưa một lần gặp mặt, tôi có vẽ cho cô vài tấm hình và chỉ quen biết trên Internet với nhóm mtc của anh Huỳnh Chiêu Đăng. Tôi định sau đó tôi đi Cần Thơ chơi nên tôi đi chuyến xe đò 5 giờ sáng để đến Cần Thơ cùng ngày.

Đến ngã ba Tân Quới tôi hỏi một anh xe ôm có biết nhà có cái mã đẹp không. Anh ta nói biết và đòi 30 ngàn tiền xe. Tôi hỏi có xa lắm không. Anh ta trả lời xe chạy khoảng 30 phút thì tới.

Tôi lên xe. Con đường làng nhỏ hẹp tráng nhựa đen. Hai bên nhà thưa thớt. Xe chạy khoảng 30 phút thì qua một cây cầu xi măng. Chạy thêm khoảng 100 mét anh lái xe ôm quẹo qua bên phải chạy ngược lại trên con đường đất dọc theo bên hông cây cầu. Đến mé sông anh quẹo qua trái dọc theo mé sông trên đường xi măng. Chạy khoảng 200 mét anh dừng lại và nói với tôi tới rồi. Tôi trả cho anh 50 ngàn vì đường khá xa. Tôi đứng trước cửa nhà và nhìn chung quanh. Phía trước và chung quanh nhà bao quanh hàng rào sắt, đầu nhọn, màu xanh lá cây đậm. Ngõ vào có cánh cửa sắt đang đóng. Bên trái có cái mã đá mài xanh lợt rất đẹp. Dọc theo đường vô nhà cũng có hàng rào sắt ngăn cách riêng biệt khu vực dành riêng cho mã. Một cánh cửa sắt để ra vào mã khép lại. Phía bên phải là sân trước trồng nhiều cây kiểng trong chậu xanh trông rất thẩm mỹ.

Tôi gọi điện thoại, HSM vội vã chạy ra mở cổng và hỏi "[Phải anh Sâm không?](#)"

Tôi cười nói "[Còn ai vô đây](#)".

HSM trông khá xinh đẹp, nhanh lẹ và rất hồn nhiên vui tánh.

Cô mời tôi vào nhà, giới thiệu tôi với má của cô. Bà dốc dáng to con, khoảng ngoài 90 nhưng trông rất khỏe mạnh. Bà gặp tôi chỉ nhìn soi mói, âm ừ, không nói gì và chậm rãi vào phòng của bà.

HSM nói "*Má H. già rồi hơi lẩn một chút, anh Sâm cứ tự nhiên*". Xong cô dẫn tôi đến một căn phòng chính giữa đối diện với phòng khách và nói "*Phòng này của thằng em út, nó đi Saigon rồi, cả tuần nó mới về. Bà già tôi thương nó nhất đó anh. Anh ở đây nha. Phòng của tôi gần nhà bếp, còn phòng của má tôi ở gần bàn thờ*".

Cô chỉ tôi phòng tắm, vệ sinh và thúc tôi đi tắm. Cô nói "*Ở nhà quê phải múc nước đổ vào thau và dùng gáo múc nước tắm. Anh chịu khó chút nha*."

Cô mời tôi ăn cơm tôm càng kho, rau lang luộc, canh lá mồng tơi.

Xong, cô lái xe honda hai bánh chở tôi đi xem mã của ông bà ngoại của cô cũng gần đó cách nhà má của cô khoảng vài trăm thước.

Khu vườn này rất rộng, trồng nhiều loại cây ăn trái như chôm chôm, măng cụt, soài, mít, dứa, đu đủ... nhà của dì, dựng của HSM nằm giữa vườn. Mã ông bà ngoại HSM nằm ở góc vườn cách nhà khoảng 20 thước. Mã xây bằng đá ong đỏ lâu năm đã đỏ màu đỏ đen đậm. Tôi thấy hơi rợn người khi đứng bên cạnh hai cái mã này.

Tôi nói với HSM, bốn giờ tôi đi Cần Thơ. HSM thấy còn sớm liền chở tôi về nhà cô, từ đó cô chạy theo mé sông khoảng hai cây số ra tận đồng ruộng mênh mông chỉ duy nhất có một căn nhà xây gạch có sân thượng thoáng khoáng. HSM nói đó là nhà anh thứ Tư của HSM.

Vợ chồng anh Tư HSM tiếp tôi rất nồng hậu. Họ làm gà nấu cháo mời tôi ăn, dẫn tôi đi xem vườn trồng táo tàu khoảng hơn hai mẫu đất. Trái sum sê. Đứng trên sân thượng nhìn bốn bề ngoài dãy nhà dọc theo hai bên bờ sông, còn lại là cánh đồng lúa mênh mông bát ngát. Trong bỗng chốc, tôi liên tưởng sống ở đây thật là tuyệt vời.

Trời dần tối mà tôi không hay. Tôi dục HSM về. Đến nhà HSM mặt trời đã khuất bóng. HSM nói với tôi ở chơi vì cô cần tôi chỉ cô xử dụng photoshop và chỉ cô ấy vẽ hình bằng photoshop.

Má HSM hỏi tôi chưa về à, HSM nói tôi ở lại đây qua đêm. Bà làm tỉnh đi vào phòng. HSM nói với tôi bà lãng trí và hơi bất thường. Ở nhà tắt cả dao, kéo đều dấu kỹ không cho bà biết. Ấy vậy, thỉnh thoảng tìm thấy vài cây dao dấu dưới gối đầu giường của bà. Người nhà vội lấy đi, cất dấu nơi khác. HSM còn căn dặn tôi tối đi ngủ nếu má của HSM có gõ cửa hay vặn khóa cửa thì đừng lên tiếng và đừng mở, sợ bà cầm dao và có thể giết tôi.

Nghe HSM nói như vậy, tôi rùng mình liên tưởng phim Psycho do Anthony Perkins thủ vai chính. Anh ta có mở một nhà nghỉ và ở trong nhà nghỉ đó với bà mẹ đã chết lâu năm mà vì quá thương mẹ, anh ta cất giấu trong một phòng kín trùm phủ đầu bằng cái áo mưa đen và để ngồi trên chiếc ghế đánh đũa lên xuống. Mẹ anh lúc sanh thời rất thương anh và ganh ghét những ai đến gần anh. Cho nên mỗi khi có khách đến ở nhà nghỉ, giữa đêm khuya, trời mưa gió anh trùm khăn áo đen hóa trang là mẹ anh, cầm dao đi giết người ở trong nhà nghỉ của anh.

Quả thật lúc này tôi thấy sợ. Không lẽ mình chết vô lý như thế này sao. Không lẽ chuyện phim Psycho cách nay hơn 40 năm bây giờ xảy ra cho mình sao.

Nếu đối đầu với má của HSM thì chắc tôi không phải là đối thủ của bà vì bà rất to lớn và còn rất khỏe mạnh.

Đêm đó tôi không chợp mắt được. Tôi sợ bà có chìa khóa riêng để mở cửa. Tôi vội kéo cái bàn viết gần đó chặn cánh cửa, và dường như chưa yên tâm tôi để thêm bên cạnh chân bàn mấy cái ghế.

Khoảng 12 giờ đêm tôi nghe tiếng má của HSM gõ cửa và hỏi "*Mày, thằng Bậy về rồi à, mở cửa mau*". Tôi lặng im, tim tôi đập thật mạnh. Không gian trở lại yên lặng. Tôi không biết bà đã trở về phòng của bà hay còn đứng trước cửa. Tôi hình dung mặt bà trầm lạnh, tay cầm con dao dài, tay mở khóa mà tim đập liên hồi.

Khoảng hai giờ tôi nghe tiếng khóa cửa vặn qua lại và tiếng của bà "*Bậy, mày về rồi hả, mở cửa mau*." Tôi đứng lên và im lặng. Bà gọi vài lần rồi im lặng. Sau đó khoảng 10 phút bà đập cửa rầm rầm la lối lớn tiếng "*Mày, thằng nào ở trong phòng thằng Bậy, ra đây mau*". Cánh cửa lung lay như sắp bể. Bỗng tôi nghe có tiếng của HSM nói "*Má làm gì vậy, thằng Bậy đi Saigon chưa về, không có ai ở trong đó*" Tiếp theo là tiếng của má HSM "*Hồi nãy tạo thấy có đèn sáng trong đó mà*". HSM nói "*Hồi chiều anh Tư có cho thằng Bậy mấy trái táo tàu, con vào để trong phòng nó, con có vặn đèn và khi ra con đã tắt hết rồi, má đi ngủ đi, làm rầm rầm không để ai ngủ được, má cầm con dao làm gì ở đây*".

Sau đó không nghe ai nói gì nữa. Tuy nhiên từ xa vọng lại tiếng của HSM nói khơi khơi "*Yên rồi, ngủ ngon nha, good night*."

AH Lê Văn Sâm

BPT cảm ơn anh Sâm về câu chuyện thật cảm động và rùng rợn như phim trinh thám. Chúc anh luôn an mạnh và viết nhiều hơn nữa để các AHCC xem có những giây phút hồi hộp.

TA CÙNG CHUNG BƯỚC

*Ta còn đây, còn sức đôi chân
Bước đi vẫn vững, vẫn thẳng bằng
Đôi vai vươn rộng mang chông tuổi
Bảy Tám Mươi hay luôn cả Trăm*

*Mời bạn vào đây ăn bữa cơm
Kể nhau nghe công tác đã làm
Hôm qua, ngày mai, ngày kế tiếp
Ta vào thôn xóm giúp bà con*

*Gió đồng quê nhẹ thổi bên tai
Cảm khoái đâu đây thật tuyệt vời
Thôn xa khói tỏa bay lơ lửng
Che khuất mây chiều một góc trời*

*Bữa cơm hôm ấy bạn đãi tôi
Ân tình đôi phút đủ nghẹn lời
Phương trời xa cách tôi vẫn nhớ
Bạn vẫn kiên cường, vẫn tới nơi.*

Lê Văn Sâm

Oklahoma City, ngày 8-5-2013